

Reproș

Val

Cum, Doamne, nu Te-ai îndurat, ca omului, cel zămislit,
De la-nceput să îi fi dat să fi trăit la infinit,
Și l-ai lăsat ca frunza-n vânt, calic, zgârcit, doar câțiva ani,
De parcă timpul pe Pământ, chiar și la Tine costă bani!?

Și-n plus, pân' să ajungă lut, deasupra lui să crească flori,
În viață Tu l-ai mai făcut să moară de atâtea ori
De ciudă, boală, de necaz, de oftică în mare chin,
Văzând pe altul că-i mai breaz, ori fată capra la vecin,

Moare de plâns, de of la fel, de răs mai tare când a dat
De-un fraier mai ceva ca el, ori este foarte gădilă,
De gelozie,-ndrăgostit, cum am murit, de fapt, și eu,
Pe câte-n viață am iubit, să am măcar de câte-un leu...

Dar multi, de bucurie mor, sărind în sus când, negreșit,
Cel mai bengos dușman al lor a dat de dracu' în sfârșit,
Alții de sete, necăjiți, și...chiar de-i ger cumplit, nămeți,
Ca buni consumatori, cinstiți, ajung acasă morți de beți,

Mor și de lene, puturoși, frecând ridichea pe nevé,
Iar unii mor de curioși, băgându-și nasul prin orice,
Dar cel mai mult și cel mai des, să-Ți mai explic nu are rost,
În viața lui, pân' la deces, de mii de ori moare de prost,

Dar bai nu e, să îl deștepți, de-ajuns e imnul național,
Că-n rest, Părinte, să mă ierți , totul îi pare-n timp normal,
De aia-Ți spun, chiar mort de prost, puteai să-l lași la infinit...
Îi curmi Tu viața, fără rost, taman când s-a obișnuit!

Valeriu Cercel